

som en saadan Toldforening kunde frembyde, kunde forhindre Dannelsen af denne nordtydske Toldforening, som vi frygte". Jeg troer ikke, jeg har misforstaaet den høitærede Premierminister, at det var den Tanke, han udviklede; men jeg troer virkelig, at denne Grund ikke vil kunne have nogen væsentlig Indflydelse paa det ærede Things Medlemmer; thi det sees dog klart, at en dansk Toldforening med Holsteen ikke kan hindre Dannelsen af en nordtydske Forening, naar de nordtydske Stater ikke kunne have Haab om at blive optagne i den holsteenskdanske Forening, naaget den forøvrigt maatte forekomme dem tillokkende, og herom sagde den høitærede Premierminister udtryffeligt, at der ikke skulde være Tanke; tyertimod erklærede han sig imod, at man efterstræbte eller modtog en saadan Forening med andre nordtydske Stater, som ligge sydligere end Holsteen. Den anden Grund, som den høitærede Premierminister anførte, var, at han sagde: "Toldeenheden repræsenterer Monarchiets Enhed; naar nu Rigsdagen tilbageviser det Lovforslag, som foreligger, saa berettiger Rigsdagen den Anke, at den træder hindrende iveien for Conseqventerne af Heelstaten". Jeg troer imidlertid, at den høitærede Premierminister vil give mig Ret i, at den Grund ikke kan have nogen Betydning; thi dersom virkelig Conseqventerne af Heelstaten er det, som ligger i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, nemlig Gjennemførelsen af den fælles Bestyrelse og fælles Forfatning, og Rigsdagen ikke paa nogen Maade har modsat sig dette, men netop har benyttet denne Sag til at fremdrive det, som er den virkelige Conseqvents af Kundgjørelsen, saa maa jo netop Rigsdagens Forhold, saaledes, som den fuldstændig udvikledes af den sidstnævnte ærede Taler, være et Beviis paa, at Rigsdagen gaaer ind paa Conseqventsen af Heelstaten. Den ærede Premierminister maa saaledes netop vel have de bedste Midler til at stille Rigsdagen i et fordeelagtigt Lys ligeoverfor Udlandet, saaledes som den sidste ærede Taler har anført, og hvorpaa jeg derfor heller ikke skal gaae nærmere ind. Jeg troer, den høitærede Premierminister vil indrømme mig, at der i hans Forsdrag igaar ikke vare andre end disse 2 Momenter, som kunde kaldes Grunde for det,

hvorom der er Spørgsmaal. Den ærede Finantsminister har gjentagende sagt, at dette Dieblit er den gunstigste Tid, at Forholdet aldrig har været saa gunstigt som nu, at vi derfor bør gribe Diebliffet, da vi ikke vide, om det ikke ellers gaaer fra os, men, naar jeg nu spørger den ærede Finantsminister om, hvilken Grund han har for at troe, at Tidspunktet ikke senere skulde kunne være ligesaa gunstigt som nu, saa savner jeg aldeles Spor af Grund (Hør!); tvertimod — jeg beder den ærede Forsamling lægge Mærke dertil —, af hvad den ærede Finantsminister, har udtalt, maa det paa det Bestemteste udledes, at der, efter hans Overbeviisning, er en overveiende Sandsynlighed for, at det gunstige Tidspunkt, som nu er tilstede, vil vedblive at være tilstede; thi man maa dog spørge om, af hvilken Grund Tiden siden skulde blive ugunstig? Skulde det komme fra, at de materielle Forhold skulde forandres? — dette troer jeg ikke; den ærede Finantsminister har selv modsagt det, han har nemlig paaastaet, at de materielle Forhold førte disse Landsdele sammen, og har ikke antydnet, at der skulde hurtigt foregaae væsentlige Forandringer i denne Henseende. Eller skulde det være de politiske Forhold, som meentes forandrede? Af Stormagterne udenfor Tydskland troer jeg ikke, der er Noget at frygte i denne Henseende; thi den ærede Premierminister sagde igaar, at, da det er erkendt og garanteret af Europa, at det danske Monarchie skal danne en Enhed, saa ligger deri en Garantie for Rigsdagen for, at Regjeringen, naar Rigsdagen gaaer ind paa denne Toldeenheds sag, og saa med de europæiske Stormagters Bifald vil kunne gennemføre den i Holsteen. Dette Forhold maa vedblive, da Garantien for Monarchiets Integritet ikke er given for et enkelt Aar, men for en lang Fremtid. Den høitærede Finantsminister siger, at enhver Tanke om Frygt for, at Tydskland skulde have Indflydelse med Hensyn til vore Toldforhold, er en Spøgelsefrygt, at der intet Skin af Ret er dertil, og at der ikke er nogen Magt dertil; er det saa, da tvivler jeg heller ikke paa, at den ærede Finantsminister vil være enig med mig i, at der er overveiende Sandsynlighed for, at dette vedbliver, og at altsaa Forholdet om et